

**PĂRINTELE
ARSENIE PAPACIOC**
MĂNĂSTIREA SFÂNTA
MARIA DIN TECHIRGHIOI
1914 – 2011

DRAMĂ SAU TRAGEDIE

Diferența între dramă și tragedie e că în dramă eroii biruiesc, în tragedie eroii sunt înfrânți.

Noi nu avem tragedii. Avem numai drame. Eroii noștri au biruit, toți! Dovada este că Mântuitorul, Care este de-a dreapta Tatălui, a zis: "Vi s-a dat toată puterea, în cer și pe pământ". Și a mai zis ceva care ne privește direct: "Îndrăzniți! Eu am biruit lumea!".

Cine a biruit, satana? Cine a biruit? Cei care au lovit? Cei care L-au rastignit?

Sursa: vladherman.blogspot.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 29 august	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie → Tăierea capului Sfântul Proroc Ioan Botezătorul
Sâmbătă 3 septembrie	18:00	Vecernie
Duminică 4 septembrie	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a XI-a după Rusalii

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

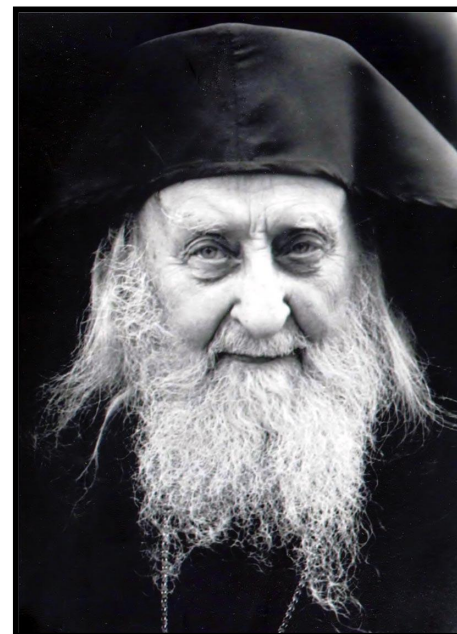
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*Iar de i se pare cuiva că știe ceva, încă nimic n-a cunoscut
precum se cade a cunoaște.*

(I Corinteni 8, 2)

Nr. 179 / 28 august 2016

**ARHIMANDRITUL
SOFRONIE SAHAROV**
MĂNĂSTIREA SFÂNTUL IOAN
BOTEZĂTORUL DE LA ESSEX

1896 – 1993

MATERNITATEA CA SLUJIRE A FEMEII PARTEA A II-A

Pierzând această conștiință înaltă, femeile vremii noastre au început a naște cu precădere după trup. Copiii vremilor noastre au devenit incapabili a crede. Pentru ei adesea este cu neputință a crede că sunt chip al Dumnezeui Vecinic. Cel mai mare păcat al vremilor noastre este faptul că oamenii s-au afundat în deznădejde și de acum nu mai cred în Înviere. Moartea omului pentru ei se înfățișează ca o moarte deplină, ca nimicire, atunci când ea ar trebui să fie clipa primenirii formei existenței noastre, ziua nașterii noastre spre o viață mai înaltă, de acum împărtășindu-se în deplinătatea ei cu Dumnezeu. De altfel Evanghelia spune: „Cela ce crede în Fiul are viață vecinică; dară cela ce nu ascultă de Fiul, nu va vedea viață” (Io. 3: 36). „Amin, amin

grăiesc vouă: ... cea ce crede Celui ce M-au trimis, are viață vecinică și la judecată nu va veni, ci s-a mutat din moarte la viață" (Io. 5: 24). „Amin, amin grăiesc vouă, de va păzi cineva cuvântul Meu, nu va vedea moartea în veac” (Io. 8: 51). Și se pot aduce multe asemenea expresii.

Însă adesea mi s-a întâmplat a auzi din partea oamenilor: Cum sunt cu puțință toate acestea? De ce majoritatea oamenilor au pierdut puțința unei astfel de credințe? Nu este oare noua stare de necredință urmarea educației tot mai larg răspândite, în care cele din Scriptură devin un mit, un vis fără realitate?

Credința, puțința de a crede, nu stă în legătură directă cu măsura educației omului. Dar vedem că în epoca noastră, când s-a răspândit educația, credința a scăzut; însă de fapt ar trebui să fie dimpotrivă: cu cât mai cuprinzătoare cunoașterea omului, cu atât mai mult ar trebui să conștientizeze marea înțelepciune a zidirii lumii. Așadar, unde este rădăcina necredinței?

Dintru bun început trebuie spus că întâia și cea mai însemnată este lucrarea părinților: a tatălui și a mamei. Dacă părinții vor privi actul nașterii noului om cu toată seriozitatea, conștientizând noii născuți ca putând fi cu adevărat „fii ai omului” după asemănarea Fiului Omului, adică a lui Hristos, ei se vor

pregăti către acest act nu așa cum se întâmplă de obicei. Iată o minunată pildă: Zaharia și Elisaveta îndelung s-au rugat să li se dea un prunc ... Și ce s-a întâmplat? „Și s-a arătat lui [Zaharia] îngerul Domnului, stând de-a dreapta altarului tămâierii. Și s-a spăimântat Zaharia văzându-l, și frică a căzut preste dânsul. Iar îngerul a zis către dânsul: Nu te teme, Zaharia, că s-a auzit rugăciunea ta, și femeia ta, Elisavet, va naște ție fiu, și vei chema numele lui Ioan. Și va fi ție bucurie și veselie, și mulți de nașterea lui se vor bucura. Că va fi mare înaintea Domnului, și vin și sîchiera nu va bea, și se va umplea de Duh Sfânt încă din pîntecele maicei sale. Și pre mulți din fiii lui Israil va întoarce la Domnul Dumnezeu lor” (Lc. 1: 11-16).

Și vedem că Ioan, încă fiind în pîntecele maicii sale, a cunoscut venirea Maicii lui Hristos și s-a bucurat, iar bucuria sa a fost împărtășită maicii sale, care s-a umplut de duhul prorociei (v. Lc. 1: 40-41). Altă pildă – Ana prorocița (v. Lc. 2: 36).

Așa și acum, dacă părinții vor naște copiii în conștiința deosebitei însemnătăți a acestui act, copiii lor se vor umple de Duhul Sfânt încă din pîntecele maicii, și credința în Dumnezeu Făcătorul a toate, ca fiind Tatăl lor, le va deveni firească, și nicio știință nu va putea clătina acea credință, căci ce este născut din Duh,

duh este. Iar Ființa lui Dumnezeu și apropierea Sa față de noi se va înfățișa unui astfel de suflet ca un fapt vădit. Iar necredința învățaților și neînvățaților va fi în ochii acestor fii ai lui Dumnezeu doar dovada că ei încă nu s-au născut de sus și tocmai din această pricină nu cred în Dumnezeu, căci ei sunt întru totul doar trup născut din trup.

Însă adevărata problemă a Bisericii, menirea ei, este aceea de a arăta oamenilor că ei sunt cu adevărat fii și fiice vecinului Tată, a înfăptui în lume puțința unei alte vieți asemenea vieții lui Hristos Însuși sau a vieții prorocilor și sfinților. Biserica trebuie să dea lumii nu numai puțința credinței în înviere, ci și încredințarea ei. Atunci va dispărea nevoia oricărei alte învățături morale.

Sursa: Cuviosul Sofronie Saharov, *Taina vieții creștine*, Editura Accent Print, Suceava, 2014

AVA ISAIA PUSTINICUL

40? – 488

SFATURI DUHOVNICEȘTI

Să fim întotdeauna gata să spunem: Iartă!

În casa în care te oprești, fii cu sfială în toate.

Smerenia și înfrânarea înseamnă și o delicată politețe.

Poftește cu stăruință pe străini să se servească la masă (fă iubire și mai ia puțin), cu față veselă.

Când mănânci, nu grăi cuvânt deșert și nu râde.

De voiești să se împlinească un lucru și cel cu care locuiești nu voiește să se împlinească, lasă-i lui voia ta, ca să nu se nască o ceartă și să se supere.

Dacă vreun musafir îți spune cuvinte necuvenite, roagă-l cu iubire, spunându-i: Iartă-mă, că sunt slăbit și nu pot să le port.

În smerita cugetare se arată o mare delicatețe, pe când mândria e o bătădărie.

De voiești să iei ceva și ai nevoie de aceea, să nu murmuri împotriva fratelui tău, că de ce n-a înțeles să-mi dea ceva de la sine, ci cu îndrăzneală, cu simplitate, spune-i: Fă iubire, dă-mi ceea de care am trebuință.

A se judeca întâi pe sine, aduce smerita cugetare, și renunțarea la voia proprie în favoarea aproapelui întru cunoștință (în conștiința valorii lui și a datoriei față de el) aduce smerenia.

Sursa: Filocalia a XII-a